

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht — Niemcy) — Deutsche Lufthansa AG przeciwko Gertraud Kumpan

(Sprawa C-109/09) ⁽¹⁾

(Umowa o pracę na czas określony — Dyrektywa 1999/70/WE — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Rola sądu krajowego)

(2011/C 139/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG

Strona pozwana: Gertraud Kumpan

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesarbeitsgericht — Wykładnia art. 1, art. 2 ust. 1 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) oraz dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Uregulowanie krajowe zezwalające na zawieranie umowy na czas określony uzależnione od tylko jednego wymogu, by pracownik ukończył wiek 58 lat — Zgodność tego uregulowania z wyżej wskazanymi przepisami — Skutki prawne ewentualnego stwierdzenia niezgodności

Sentencja

Klauzulę 5 pkt 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., znajdującego się w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na

czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „ściśle obiektywny związek z wcześniejszą umową o pracę na czas nieokreślony, zawartą z tym samym pracodawcą”, przewidziane w § 14 ust. 3 Gesetz über Teilzeitarbeit und befristete Arbeitsverträge (ustawy o pracy w niepełnym wymiarze czasu i umowach o pracę na czas określony) z dnia 21 grudnia 2000 r., należy stosować do sytuacji, w których umowy o pracę na czas określony nie poprzedzała bezpośrednio umowa na czas nieokreślony zawarta z tym samym pracodawcą i w których obydwie umowy oddziela wieloletnia przerwa, gdy podczas całego tego okresu pierwotny stosunek zatrudnienia jest kontynuowany w odniesieniu do tej samej działalności, z tym samym pracodawcą, w formie nieprzerwanego następowania po sobie umów zawartych na czas określony. Na sądzie krajowym spoczywa obowiązek dokonania wykładni odnośnych przepisów prawa krajowego, tak dalece, jak jest to możliwe, zgodnej z tą klauzulą 5 pkt 1.

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Prim'Awla tal-Qorti Ċivil — Republika Malty) — AJD Tuna Ltd przeciwko Direttur tal-Agricoltura u s-Sajd, Avukat Generali

(Sprawa C-221/09) ⁽¹⁾

(Rozporządzenie nr 530/2008 — Ważność — Wspólna polityka rybołówstwa — Ochrona zasobów — Odbudowa zasobów tuńczyka błękitnoplewego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym)

(2011/C 139/03)

Język postępowania: maltański

Sąd krajowy

Prim'Awla tal-Qorti Ċivili

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: AJD Tuna Ltd

Strona pozwana: Direttur tal-Agricoltura u s-Sajd, Avukat Generali

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Prim'Awla tal-Qorti Ċivili — Ważność rozporządzenia Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ustanawiającego środki nadzwyczajne w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym (Dz.U. L 155, s. 9)

Sentencja

- 1) Badanie przedłożonych pytań nie ujawniło żadnego elementu, który mógłby wpłynąć na ważność rozporządzenia Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ustanawiającego środki nadzwyczajne w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym oraz ważność art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa w świetle zasady kontrydiktoryjności i zasady skutecznej ochrony sądowej.
- 2) Badanie przedłożonych pytań nie ujawniło żadnego elementu, który mógłby wpłynąć na ważność rozporządzenia nr 530/2008 w świetle obowiązku uzasadniania aktów wynikającego z art. 296 ust. 2 TFUE, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady proporcjonalności.
- 3) Rozporządzenie nr 530/2008 jest nieważne, ponieważ — przyjęte na podstawie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 2317/2002 — przewiduje zakazy obowiązujące od dnia 23 czerwca 2008 r. w odniesieniu do statków rybackich do połowu okrężnicą pływających pod banderą hiszpańską lub zarejestrowanych w tym państwie członkowskim oraz wspólnotowych podmiotów gospodarczych, które zawarły z nimi umowy, podczas gdy w stosunku do statków do połowu okrężnicą pływających pod banderą maltańską, grecką, francuską, włoską oraz cypryjską lub zarejestrowanych w tych państwach członkowskich oraz wspólnotowych podmiotów gospodarczych, które zawarły z nimi umowy — zakazy obowiązujące od dnia 16 czerwca 2008 r., mimo że takie odmienne traktowanie nie jest obiektywnie uzasadnione.

(¹) Dz.U. C 205 z 29.8.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München — Niemcy) — Privater Rettungsdienst und Krankentransport Stadler przeciwko Zweckverband für Rettungsdienst und Feuerwehralarmierung Passau

(Sprawa C-274/09) (¹)

(Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Koncesja na świadczenie usług publicznych — Usługi z zakresu ratownictwa — Odróżnienie „zamówienia publicznego na usługi” od „koncesji na usługi”)

(2011/C 139/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Privater Rettungsdienst und Krankentransport Stadler

Strona pozwana: Zweckverband für Rettungsdienst und Feuerwehralarmierung Passau

przy udziale: Malteser Hilfsdienst eV, Bayerisches Rotes Kreuz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht München — Wykładnia art. 1 ust. 2 lit. a) i d) oraz ust. 4 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Pojęcia „zamówienie publiczne na usługi” i „koncesja na usługi” — Umowa dotycząca świadczenia usług pogotowia ratunkowego zawarta między instytucją zamawiającą a organizacjami ratunkowymi, zgodnie z którą wynagrodzenie za świadczone usługi jest określone w drodze negocjacji między tymi organizacjami a osobami trzecimi, jak np. instytucjami zabezpieczenia społecznego

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 lit. a) i d) oraz art. 4 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że wówczas, gdy wynagrodzenie wybranego wykonawcy jest w pełni zapewnione przez osoby inne niż instytucja zamawiająca, z którą zawarł on umowę w przedmiocie świadczenia usług pogotowia ratunkowego, i gdy wykonawca ten jest narażony na ryzyko prowadzenia działalności, nawet jeśli jest ono bardzo ograniczone, w szczególności w związku z tym, że wysokość opłat za korzystanie z omawianych usług zależy od wyników negocjacji prowadzonych co roku z osobami trzecimi i wykonawca nie ma gwarancji pełnego pokrycia kosztów poniesionych w ramach prowadzenia działalności zgodnie z zasadami ustanowionymi przez prawo krajowe, umowę tę należy zakwalifikować jako „koncesję na usługi” w rozumieniu art. 1 ust. 4 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.